

Met stoom en kokend water van het gas af? Maak snelheid met de Warmtewet 2.0

Manfred Fokkema is advocaat gebiedsontwikkeling bij Infense advocaten.

In een recent artikel in het FD schrijft energieadviseur Remco de Boer dat de overheid zelf warmtenetten moet gaan aanleg-

gen als zij resultaat wil boeken met, en draagvlak wil creëren voor de geplande energietransitie (FD, 5 juni). Op dit moment buigen zich juist heel wat lokale overheden over de vraag welke rol zij kunnen spelen bij de aanleg van zulke warmtenetten. Gemeenten vragen zich hierbij af over welk wetgevingsmateriaal zij beschikken om woningeigenaren via nieuwe warmtenetten van hun gasaansluiting af te krijgen.

Daarbij stuiten de gemeenten al snel op de huidige Warmtewet, die in 2014 werd ingevoerd.

In deze wet zijn het beschikbare materiaal en de rollen van de (lokale) overheid bij de aanleg van warmtenetten nauwelijks beschreven, laat staan duidelijk uitgewerkt. Dit staat een efficiënte uitbreiding van warmtenetten in de weg. Dat wordt ook in het ontwerp-Klimaatakkoord opgemerkt. De Haagse wetgevings-

molen staat gelukkig niet stil. Minister Eric Wiebes van het ministerie van Economische Zaken en Klimaat, liet half februari weten dat hij 2019 wil gebruiken om de rollen en verantwoordelijkheden van publieke en private partijen uit te werken in een wetsvoorstel: de 'Warmtewet 2.0'.

Begin 2020 moet het voorstel aan de Tweede Kamer worden aangeboden, met de bedoeling de wet per 1 januari 2022 in

werking te laten treden. Tot het eenmaal zover is, ontbreken er duidelijke wettelijke kaders voor gemeenten om de verduurzaming van hun gebouwde omgeving te realiseren via de aanleg van warmtenetten. Als de overheid — om met de beoogde stoom en kokend water van het gas af te komen — overal in het land warmtenetten moet aanleggen, moet er vooral ook snelheid worden gemaakt met de Warmtewet 2.0.